

V tolmun na skale voda štropota,
Da slapa grom skalâ zidavo stresa,
In votlo se razlega v sive gore.

In prosta, kakor ti, pod tabo čreda
Vrsti se danes na planine sočne.
Med tvojim štropotanjem se razlega
Brneče zvonec ponosite Mavre,
Ki vešča poti v čedi prva stopa.
Za vrsto hodi trdo čednik Miha,
Tobak pušeč iz okovane čedre.
Presledek mal. — Zazna se na ovinku
V smerečju beli jerbas brdke Mine,
Pri mostu, ki čez bistri potok vodi,
Privzdigne jerbas s krepkimi rokami
In dene breme na zeleno trato.
Pod slapom hoče počivati Mina,
Tako navada stara je planink.

Na slap grmeči zrê oko ji bistro,
Ki seva jasno kot na drevju biser,
Ki mavrice sedmeri žar odseva.
Veselje je razlito po obrazu,
Kot slapova meglica - vedrnica,
Vendar — srce nemirno ji utriplje.

Vrstê se v glavi deklici podobe,
Spomini so preteklih dnij veselih,

Ki na planini jih je doživela:
Veselje v koči in na pašnikih,
Nedolžne šale drugaric planink,
Drvarjev mladih krepko prepevanje
In Mihe — starega pastirja — bajke.
A vmes vesela godba zvoncev gorskih,
Predrznih lovcev zmagoslavna uka,
Sokolji glas in divje koze pisk,
Senic pogorskih ščebetanje rahlo,
Gavrana črnega grozeč krohot.
In to življenje bode se živelo
Od danes zopet do jeseni rmene.
Nad slike te, kot slika vseh kraljica,
Priplava deklici podoba ljuba —
Podoba ljuba morda ne, ker je
Zganila se ob njenem svitu jasnem? —
Matijče, mladec brdki, dovški lovec.
On trikrat je kolovrat nesel ž njo,
Ko s preje se je vračala domov — —
Očancev starih dolga vrsta pravljic
Vzbudila strah je v srcu mladi Mini;
Zato ni sama upala domov — —
Ko sliko to je zrla njena duša,
Srce zatrepetalo je še bolj,
Še bolj mu všeč šumeči bil Peričnik,
Zakaj srca trepet ob njega sliki,
Ni znala Mina srcu razložiti. — — —

Utrgala je vrese prvo cvetje,
Privila k njej je lično Petrov ključek,
Pripela v nedra na srce nemirno
Pomladi prvi šopek. Pesem tiha
Privrela je iz burnega srca,
Da taščica na veji je postala
In čudila se pesmi — o planinah.

(Dalje.)

Na Gorenjskem.

Za mano ostani, o mesto,
Z veselo te dušo pustim!

Fr. Levstik.

1. Na planino.

Vrh pred mano je zeleni;
Kadar nanj mi spe korak,
Sladko je pri duši meni,
Da bi vriskal v gorski zrak.

Ž njim bi družil glase svoje,
V dol pogled bi plaval moj,
V gorah bi življenje moje
Tek pričelo novi svoj.

Stan postavil tod bi zase,
Srečen živel vrh planin,
Kjer se čreda mirno pase,
Kjer prepeva gorski sin.

Prenovljeno, pomlajeno
Teklo bi število dnij,
Dokler s smrtjo poročeno
Vekomaj se pomladi. (Dalje.)

E. Gangl.

Ko mleko se je grelo na ognjišču,
Iz belega zastora Mina vzame
Spleteno kito iz pogorskih rož.
Brž ptujec je opazil pestre cvete,
Iztegnil roko je po redkem krasu:
„Krasota! Kje nabrali ste cvetice?
Kaj mnogo takih je v planini vaši?
Če to resnica je, tedaj sem srečen!“

Smehljaje zopet mu pritrdi Mina.
Umela ni prirodoslovca sreče,
Ki v gorah stiče za prirodnim krasom:
Neznatni bilki mahovi se čudi,
In vsako stvarico bi rad imel,
Naj pisan je metulj, naj hrost je majčken,
Neznaten kamenček na belemrodu.

In takov bil je ptujec — lepi Otmar,
Ki gledal je zvedavo, kaj bo z vencem.

Za vrati v pogradu se beli postelj,
Kjer spi nedolžno spanje mlada Mina.
Nad vzglavjem je obešena podoba —
Naslikala je ni umetna roka —
Pa saj zastonj bi trudil se umetnik,
Ker človek slikati ne zná — Prečiste.
Za Njo dekle je pletlo rožni venec,
Za Njo rdečilo se je mlado lice.

Skrivnostno bilo je dejanje to:
Umeti more je srce le tisto,
Ki kot Triglava je zlato še čisto!
(Dalje.)

Na Gorenjskem.

2. Divja trta.

V hladnici tihi počivam,
Bedim in mislim in snivam
Ob knjigi poezij.

Po stenah lesenih prepleta
V zelenje se trta odeta —
Oh, divja trta je le!

Zvedavo se name ozira,
Pot solnčnim žarkom zapira
S širokimi listi sém.

O trta, ti divja trta,
Kot roža na gredi si vrta,
Ki cvetja ne dá ji pomlad.

In kakor srcé si moje,
Ki mu življenje svoje
Sladkosti skriva zdaj.

Kakó bi drugače bilo,
Če grozdje bi tebe krasilo,
Ki daje nam vince sladko!

Pred mano bi v čaši kipelo
In kri hladilo in grelo
In v srcu budilo mi spev.

In misli bi mračne pregnalo,
Veselje mi v prsi dalo
In srečo in šalo in smeh.

Prijatelje klical bi k sebi,
Da pevali hvalo bi tebi
In sklepali večno zvestost.

Takó pa sam tu počivam,
Ob pesmih mislim in snivam —
O, trta, zakaj je takó?

3. Dvojno hrepenenje.

Oj pastirček, tožno
Gledaš ti z goré,
In v dolino tebi
Hrepeni srcé.

Iz doline k tebi
Zre oko, pastir,
In srcé mi hoče
V tvoj planinski mir.

Veljá mi toliko kot piškav oreh.
 Zato odprí oči in dobro glej,
 Komu in s čim se Otmar prilizuje!
 Dekle mladó ima še kratko pamet,
 Zato pa tebi bodi skrb možaku.
 Ta svèt ti daje Miha — star pastir,
 Ki mnogo vé in se le redko zmoti!“

Zasukal se je Miha in odšel,
 Matijče pa je dolgo stal še v gošči.

Visoko že je šmarni križ priplul,
 Na zemljo legla je meglica hladna,
 Ki pasla se je ob potoku bistrem.
 S krepilno rôso je pojila travo,
 Delila cvetju novo je življenje.
 Meglà, ki legla je pa lovcu v dušo
 Kot slana, ki popari s strupom cvetje,
 Najlepši cvet je hipno zastrupila.
 Zato molčé se vračal je domov,
 Zato s planine ni priukal lovec.

(Dalje.)

Na Gorenjskem.

4. V planinski koči.

Kakor gnezdo vrhu gore,
 Ki je orel znosil je,
 Zdiš se, kočá, mi, kjer more
 Potnik pokrepčati se.

Kakor duh si gorski sivi,
 Kočar, osiveli mož,
 Zove tvoj me dom vabljivi,
 Ki je poln planinskih rož.

V starih dneh ne nehaš peti,
 Kot otrok si še vesel,
 Pa povej mi, kdaj živeti,
 Starec, tukaj si začel?

„Tukaj bivam do starosti
 Že od mladih svojih let,
 Vsega daje mi zadosti
 Lepi moj pogorski svet.

Časih se zgodi, da k meni
 Pride ptujec trudnih nog.
 Dom vsekdar pa osamljeni
 Čuva mi nebeški Bog.“

V tem trenutku mi prešine
 Dušo čut kot rahel sèn,
 Pôgled vzplava mi v doline,
 Vzkliknem v misli zatopljen:

Brez prestanka tam življenje
 Žene ples hrumeči svoj —
 Srečen si, ker to vrvenje
 Prišlo ni v dom tihi tvoj!

5. Gorska roža.

Vprašam tebe, gorska roža:
 Kaj zacvela tod si, kaj?
 Lepše je pri nas, ko maj
 Cvetju nežna lica boža.

Roža mi v odgovor dé:
 Bog za goro me ustvaril,
 Dol je tebi v dom podaril —
 A zakaj, on sam to vé.

6. O ceste, ve bele ceste!

O, ceste, ve bele ceste,
 S planino vežete svet,
 Po vas ga hodimo zret,
 O, ceste, ve bele ceste!

O ceste, ve bele ceste,
 Kdo stopal že vse je tod?
 Za rodod nosile ste rod,
 O, ceste, ve bele ceste!

O, ceste, ve bele ceste,
 Lahak je bil mnogim korak,
 Pot večim ste bile težak,
 O, ceste, ve bele ceste!

O, ceste, ve bele ceste,
 Trpinu rešenja ste pot,
 Ko zvežete tod z ondot,
 O, ceste, ve bele ceste!

O, ceste, ve bele ceste,
 To vem, da mi pride čas,
 Ko več ne pojdem po vas,
 O ceste, ve bele ceste!

O, ceste, ve bele ceste,
 Takrat me drugi nesó,
 In peljete vse v nebó,
 O, ceste, ve bele ceste!

E. Gangl.

Na Gorenjskem.

7. Pomlad na planinah.

Pómlad veje nad gorámi,
Cvet na sleme jim pripenja,
Golo drevje se oživlja
Polno mladega zelenja.

O, ti pómlad v gorskem svetu,
Mila si mi, dobra znanka,
Ti pomladi nad oblaki,
Nje radósti si poslanka!

Vir je prost okov ledenih,
V dol hití kot poročílo:
Vam je prešlo mladoletje,
Nam se šele je vzbudílo.

Glej, kakó je v srcu meni:
Nekdaj tam je pómlad bila,
Žal, da reči moram: bila,
A preneglo je minila!

Vir, ki prost okov ledenih,
V dol hití kot poročílo:
Iz doline mladoletje
K nam je zdaj se naselilo.

Vir v doline, jaz v planine . . .
Morda nekaj mladoletja,
Ki je šlo pogledat v hribe,
Najde v duši kaj zavetja!

8. Dolinska roža.

(F. S. F-u.)

Pesem naj zapojem ti o roži,
Ki vzbudila se v pomladnih dneh,
Ko po vejah ptiček pesmi kroži,
Zimski duh pregnan po mrazu toži,
Solnčni žarek vzbuja spev in smeh.

Radostím se nje krasote rožne,
Zanjo tebi pesem svojo dam:
Pol vesele je in pol otožne
Pesmi te iz duše mi pobožne,
Njo kot rožo Bog je vzbudil sam.

Pred menoj za sliko slika vstaja:
Živega pogleda, zdravih lic
Dan na dan otrok na vrt prihaja
In ob rožnem vonji se naslaja —
Srečen sredi cvetnih je gredic.

Venec vije, vanj ljubezni svoje
Nežne čute vpleta in velí:
Mamka moja, ki mi pesmi poje,
Ki srcé je in veselje moje —
Ona rožno kito naj dobí!

In mladenka iz otroka vzrase,
Čiste jo ljubezni vnema žar,
Rože trga, toda ne jih zase:
K božji Materi pošilja glase,
Roža z rožami krasí oltar.

Tudi njemu, ki se ž njim združila
Žena bo pred Bogom in ljudmí,
Rožo je v darilce poklonila,
Ki mu naj bi v dušo govorila:
Zate mi zvestó srcé gorí.

Čulo je nebó molitev vneto,
Dalo ji otrók veselih zbor;
Z rožami pomlad in potlej leto
Pride, ko slavi Teló se sveto,
Ki obema večni je izvor . . .

Rože sipljejo po tleh v sprevodi,
Pesem vrè iz srčnih globočin:
„Bog naš večni, tukaj in povsodi
Spev in čast in slava tebi bodí!“
In po rožah gre sam božji Sin . . .

Tožno se zvonovi oglasijo,
K odru hčere in sinovi vró . . .
Molijo za mater in kropíjo
S sveto jo vodó ter ji krasíjo
Z rožami ležišče zadnje tó.

In ko zemlja se nad njo zagrne,
Roža na gomili zacvetè,
Kot hotela reči bi, da vrne
Mrtvim se življenje, kadar strne
Čas minljivi z večnim dnevom se!

Pesem naj zapojem ti o roži?
Tu ti je, čeprav v pomladnih dneh,
Ko po vejah ptiček pesmi kroži,
Zimski duh pregnan po zimi toži,
Jaz ob sobi nimam vrtnih leh.

V srcu časih popje mi zažene,
Kakor bi pomlad zavéla vanj . . .
Glase združim v spev takrát vznesene,
Kdor umè jih, ta umeje mene —
Pesem je o roži mojih sanj!

Kri mi v žilah vrè, srcé se širi,
In kipí mi duša iz očij,
In v radósti dišem in nemiri,
Ko privró mi v prsi topli viri,
Rožnih vonjev rože — poezij! —

E. Gangl.

Pred križem tem Matijče je pokleknil
In prosil ptujcu večnega pokoja.

Zamišljen z groba je odšel Matijče
Pastirjem praviti o nesreči bridki,
Ki ptujca je v vihar ni noči strla.

O polnoči so drugo jutro šli
Iskat pastirji zagrebena truplo,
Da ponesó je k večnemu pokoju.
Matijče ni šel k žalnemu pogrebu,
Izginil je, nihče ni vedel kam.

(Konec.)

Na Gorenjskem.

9. Pastir.

Pozdravljam od srcá te tu med čredo,
Pastir, mož osiveli — trudnih let!
O, zdí se mi, da ti okušal bedo,
Pred prazno večkrat kot pred polno skledo
Posedal si, odkar te nosi svet.
Morda prenašal žal si svojo voljno,
Mogoče, da je polnil srd srcé —,
Govôri, rad bi znal, kar ono vé,
Saj je življenje ti izkušenj polno!

In sivi mož v odgovor to mi dé:
„Star sem po letih, mlad po srci svojem,
V njem je veselje ono mi ostalo,
Ki z mano porodilo se na svet.
Ne tožim jaz, ker tožba ne pomaga,
Četudi včasih mraz in glad trpim.
V trenutkih takih zrem v pretekle dneve
In ob spominih zabim svoje bede

In tešim se, da pride lepši čas.
Ni žal ni jeza duše mi ne polni,
S tem, kar imam, povsem sem zadovoljen
In svojemu Bogú prepevam hvalo,
Da je takó in da ni slabše z mano . . .“

O, stavec dobrovoljni, čuj in vedi,
Da govor tvoj v srcé kot pesem sega,
Le škoda, da beseda se k besedi —
Kot meni zdaj — ne veže, ne prilega.

In sivi mož smehlja se zopet dé:
„Seveda je lepó, če govori se,
Da vjemajo besede se z besedo,
Kakor pri fari glas zvonov se druží:
A zdí se mi, da sto in tisočkrat
Bolj prija, da — čeprav brez lepoglasja —
Ne govorimo praznih le besed!“

10. Ptica lastavica.

Tudi tukaj si v planinah,
Lastavica ti —
Svet je tvoj in ti njegova,
Vsak se te razveseli.

Jaz pozdravljam te kot znanko,
Saj sem mlad, vesel
Čuval gnezdo ti pod krovom,
Kjer živeti sem začel.

Danes, ko ob meni letaš,
Mislim, da imaš
Zame srčno pozdravilo,
A povedati ne znaš.

Vidiš, z mano tudi včasih
Taka se godí,
Da srcé je čustev polno,
A besede zanje ní.

Pa molčiva, le molčiva . . .
Včasih je takó,
Najsi tudi bi govoril,
Ne umeje me vsakdó!

11. Studenec.

Studenec, ti bistri studenec,
Lesovje, grmičje in cvetje
Ob strugi te senči, ko v reke
Hitevaš ti hladno objetje.

In zdí se mi, kakor bi solzo
Ogromno zrl gorskega sveta,
Ki toči planina jo solnčna
Ob svoji krasoti zavzeta . . .

E. Gangl.

Podé se misli bridke mu po glavi
 In v mislih teh si stari Miha pravi:
 „Ovenčan vračam zopet se s planine;
 A trnje venec zdí se letos meni,
 Ker tožne s saboj nosim si spomine.
 Ko čede pol v planini bi zeleni
 Nenadoma smrt bila mi požela,
 Ne peklo bi tako me v dno srca,
 Ko peče grozna me nesreča ta,
 Ki njega, njo in mene je zadela. —
 Zakaj odšel Matijče si v planine?
 Zato, — ker mož si prave korenine!
 Kako imel sem rad te — kakor sina!
 Lahko — seve — saj bil si zlata duša,
 In boljšega ne bo dobila Mina,
 Naj v svetu celem ga iskati skuša!
 A prišel tisti je — odkod, kdo vé,
 Ki zastrupiti hotel je srce,
 Srce, ki sveta zlobe ni poznalo,
 In sladki govorici verovalo.
 Oskrunil skoro bi srca zlatnino,
 Na krivo pot zavel nedolžno Mino,
 Da nisi preje Ti, mogočni Bog,
 V obrambo njeno dvignil svojih rók,
 In sodbo, trdo, trdo si dovršil
 Nad njim, ki ji čistost srca je kršil.

Oj, huda sodba, huda, Ti, moj Bog,
 Kdo bi sledil stopinje tvojih nog!
 Sam kmalu bom pred stolom tvojim,
 Oj milost, prosim, milost grehom svojim.“

Pritekla solza je na staro lice —
 Bridkosti in kesanja grenka solza.

Za čedo šla je Rupnikova Mina.
 Vendar — nikakor to ne more biti —
 To Mina ni, o tista brdka Mina,
 Ki kot pomladi živi gorski cvet,
 Kot ptica drobna, ljubko žvrgoleča,
 Pred kratkim z doma šla je na planino.
 Sedaj kot cvet jesenski gre domov,
 Kot list poparjen od pekoče slane,
 Dekle — nesreče tožne jedna žrtev.

* * *

Potekala so leta bolni Mini,
 Potekli z leti niso pa spomini.
 Zastonj se mati zanjo je trudila,
 Zastonj iskala zanjo je zdravila.
 Nikjer pomoči deklici potrti
 Drugje ni bilo, ko v prezgodnji smrti.

Na Gorenjskem.

12. Nekemu dekletu.

Solnce luči ne ugasne,
 Žarke siplje v solzni dol —
 V srcu vir je sreče jasne,
 Ki prežene skrb in bol.

In oblaki hudourni
 Z gromom zemlji strah budé —
 Jezni čuti v duši burni
 Srcu vzbujajo gorjé.

Cvetnih vrtov, plodne njive
 V žaru solnčnem vstaja kras —
 V srečnem srcu pesmi žive
 Vzbuja se veseli glas.

Pade klas in pade cvetje,
 Ko nevihta privihrá —
 Rádost, željo, up in petje
 Srčni nam vihar končá!

13. V Vratih.

Velikani na okoli
 Naših so gorá,
 Kakor kralj zre na prestoli
 Triglav vrata ta.

Čujem, kot da klic razglaša
 Z vrha se mu v svet:
 Vse ob meni last je vaša
 Že od davnih let!

E. Gangl.

Na Gorenjskem.

14. Pri Peričniku.

Kras ti našega svetá, ne zabim nate,
Dokler mi v življenju pot prestance moj;
Solnce samo se zagledalo je vate,
Raztopilo se v vseh sedem svojih boj!
Iz višine, kjer brsti ob cvetu cvet,
Voda tvoja hoče zreti v dol, a sila
Vsemogoča v tisoč kapelj je razbila
In izpremenila v biser jo neštét . . .

O, kakó bi rad, da samo jedna kaplja
V množici nebrojni tvojih sem vodá,
Hitel s tabo bi, iskal, kod že zataplja
Za goré se zvezda našega gorjá.
A takó samó te zrem! . . . Ne zabim nate,
Saj kot ti nemiren žitja pot je moj,
In zaljublil kakor solnce sem se vate —
Ono svit, jaz spev ti dam oskromni svoj!

15. Te gore!

Pomlad prišla je iz nebes,
Sneg po vrhéh se v solncu taja,
O, zdi se mi, kot da bi res
Razgrnil tod se košček raja —
Te gore, krasne gore!

Obseva jutra svit krasan .
Brsteči cvet, zelene veje,
Na zlatem vozu solnčni dan
Izza gorá se nam prismeje —
Te gore, zlate gore!

Z nočjó stoterni pride sèn,
In solnce svod nebá ostavi,
Počiva svet v sné zatopljen,
Žar ga nebrojnih zvezd pozdravi —
Te gore, mirne gore!

V oblakih križa bliskov žar,
In grom razlega se v doline,
Beží v zavetje vsaka stvar,
Radóst in spev po gorah gine —
Te gore, temne gore!

In pride zime led in mraz,
Planini cvetno lice vzame,
In smrtni jo poljub ta čas
V sèn zimski žalostni objame —
Te gore, mrtve gore!

16. Šum in Vintgar.

Več nas je bilo, ko smo tod
Šli takrat gledat daljni svet . . .
Nad nami svod nebá razpet,
Na levo skale, in na pravo
Drznó ob njih umeten pot
Izgublja nekam se v daljavo . . .
In košček ta zemljé domače
V nemirni vodi se zrcali,
Ki v strugi njen val ob vali
Šumi in peni se in skače
In druží se in spet razdvaja;
Hiti nevzdržno, zdaj zastaja,
In končno pada kakor v sneg
Razmleta voda z visočine —
Polagomá nemir ji mine,
In vanjo zre cvetoči breg . . .

Navdušil nas je ta prizor:
Začuli klici vzradoščenja,
Ponosa so se in strmenja,
Odmeval je od sivih gor
Glas pesmi radostno zapete,

Ki bil iz duše je zavzete . . .
Zazdelo se mi je, da teh
Duš mnogotera je strmečih
Posoda le valov besnečih,
Ki svet jim vzel je mir in smeh!
In da v prirodnem veličastvu,
Pozabi človek svoje teže,
Bridkost se mu in jad poleže —
In če srcé ni brez občutka,
Ob neizcrpnem se bogastvu
Prirodnega krasú pomlaja,
Slast ga in nova moč navdaja — —
Ne zabim onega trenutka!

Prišli smo do prijazne hiše,
Ki potnika uljudno vabi,
Da potno čelo si obriše
In svoj telesni trud pozabi.
„Hej, vina, vina!“ zakipele
Nam duše so, in zazvene
V rokàh so čaše spet in spet:
„Bog živi te, slovenski svet!“

E. Gangl.

Najlepši dan.

Dan je vstajal na obzorji,
Vstajal svitel in krasán,
A trpinu v revni koči
Ginil je življenja dan.

Sveča smrtna je brlela
In svetila mu na pot
V boljši svet tam onkraj groba,
Kjer bridkosti ni — ni zmot.

Pristopila dobrotljiva
Žena bela je s kosó,
Iz očesa mu zvalila
Zadnjo grenko je solzó.

Dan je vstajal na obzorji,
Vstajal svitel in krasán,
A trpinu v revni koči
Vstajal je najlepši dan.

Kristina.

Na Gorenjskem.

17. Pri križu.

Tam nekje je bilo v gorah . . . Čul sem, da nekda pred leti
Ob prepadu stal je križ; Nekdo je izgrešil pot,
Čital sem: „O, móli zame, Pal je v globočine temne
Potnik, ki se tu mudiš!“ In umrl nesrečnik tod.

In pokleknil sem in molil:
„Bog, daj večni mu pokój!“ —
Kdo bo neki molil zame,
Kadar pot prestané moj?

18. Ob Belopeških jezerih.

Glej, jezери sta dvé
Kakor oči temné —
Oblaki zrejo vanje
In gozdi in goré.

Pa ko sem tamkaj bil,
Od solnca žarek lil
Na jezerske je vale
In jih srebril, zlatil . . .

In ko sem zrl v vodó,
Občutil sem takó,
Da jezero mi v prsih
Prostira se temno . . .

In vzdihnil sem tedaj:
Naj pride solnce, naj,
Da sine v dušo meni
Za hip, za hipec vsaj!

19. Šopek.

Ko bil sem na Golici,
Nabral sem si cvetóv
In ž njimi sem v resnici
Dospel vesel domov.

Pa ko me zjutraj vzdrami
Iz spanja zlati dan,
Glej, listi so še sami —
Po tleh je cvet nastlan . . .

Še to, kar je ostalo,
Zavrgel sem lahkó,
In nekaj mi dejalo
V dnu duše je takó:

In hotel sem poslati
Ta šopek v daljni svet,
Tja, kjer je moja mati,
Kjer moj je živi cvet!

Prišla je noč in vzela
Krasú je šopku pol,
Zató pa ni objela
Srcá mi žal in bol!

Saj tistim, ki čutilo
Te spaja ž njimi že,
Najlepše ti darilo
Prineseš sam — srcé!

20. Vprašanje.

J
e-li res, da na planinah
Bolno se telo krepi,
In da srce v gorah mirnih
Izgubljeni mir dobí?

Da telo se ti pozdravi
V gorskem zraku — dobro znam,
A težkó mirú tod najdeš,
Če ga v srcu nimaš — sam!

21. Bled.

U
čakal sèn prekrasen sem nocoj:
V oblakih zlatih gledal nad seboj
V daljavi nedosežni sem Bogá —
Plašč bil njegov iz čistega zlatá,
In v kroni biseri so mu žareli;
Ob njem so bili angeli nebá,
Molili so ga in mu slavo peli. —
Pod njim pa plaval je naš lepi svet,
Pomlad na njem je čarno kraljevala,
Mordá je bila prva, ki je vstala

Na božji glas pred milijoni let...
In biser Bog iz krone svoje vzal,
Izpustil ga na zemljo, zasolzile
Po njem so angelov oči se mile —
Solzá nebroj ta biser je objel...

V tem hipu sem se vzbudil, in šepet
Ljudij, valov mi je na sluh udaril,
In na otok moj vsplaval je pogled —
O, ti si, Bled, ki Bog te je ustvaril!

22. Zima.

K
je cvetni zdaj dol je in breg?
Oh, zima gre z gore v doline...
Kar dala pomlad je — premine:
V prirodi le burja in sneg!

Zgodilo se tudi je že,
Da zima je sredi poletja
Prišla, toda vzela ni cvetja —
Objela je moje srcé! —

23. Slovo!

B
og z vami bodi, lepe ve goré,
Dolžnost me kliče, da ostavim vas,
In ob slovesu točil bi solzé,
Takó sem vas v teh dneh zaljubil jaz!

To bil je sèn, prijeten, blažen sèn!
Odprl prijatelj mi svoj tihi stan,
Ki bodi blagoslovljen, posvečen —
Saj v njem sem mislil, sanjal dan na dan.

Pretekli dnevi zdaj so za menoj...
Zataplja vanje duh se moj samó,
Spomini pa, ki vzel sem jih s seboj,
Kakó so mi zdaj ljubi — o, kakó!

Ustvarili so mi življenja del,
Kakó je lep ta del, srcé to zná:
Kadár zavlada v njem čut nevesel,
Tolažim ž njim nepókoj si srcá...

Kdo znaj, če kdaj se v gore vrnem spet?
Prehitro dnevi v prešlost se gubé —
Bog s tabo, lepi naš gorenjski svet,
Bog z vami, ljube solnčne ve goré!

E. Gangl.

